

KLUUN DJ

Roman – Podium

KLUUN DJ

**Uitgeverij Podium
Amsterdam**

© 2017 Kluun

Omslagontwerp en deeltitelpagina's The Stone Twins

Typografie Sander Pinkse Boekproductie

Foto auteur Krijn van Noordwijk

ISBN 978 90 5759 665 0

Verspreiding voor België: Elkedag Boeken, Antwerpen

www.uitgeverijpodium.nl

www.djklun.nl

*In the beginning, there was Jack, and Jack had a groove.
And from this groove came the groove of all grooves.
And while one day viciously throwing down on his box,
Jack boldly declared: 'Let there be HOUSE!'
And house music was born.*

*And, you see, no one man owns house
because house music is a universal language,
spoken and understood by all.*

*You may be black, you may be white; you may be Jew or Gentile.
It don't make a difference in OUR House.
And this is fresh!*

Uit 'My House' van Rhythm Controll,
vocals Chuck Roberts, 1987

Voor Thorwald,
in vriendschap

Inhoud

1	Amsterdam	11
2	Las Vegas	49
3	Burning Man	111
4	Amsterdam	193
5	A'DAM Toren	249
6	Berlijn	301

Woord vooraf

Een schrijver heeft grondstoffen nodig voor zijn verhalen. Hij heeft er drie tot zijn beschikking: zijn fantasie, de dingen die hij meemaakt en de mensen die hij ontmoet. Vooral uit de laatste categorie moet hij zonder enige beperking kunnen putten. Echtgenote, kind, vriend, serveerster, buurman, taxichauffeur, leraar, uitgever of minnares: in de nabijheid van een schrijver is niemand veilig, en zo hoort het ook. Een schrijver die zichzelf censureert, had geen schrijver moeten worden. Piëteit, loyaliteit, terughoudendheid, discretie en mededogen zijn prachtige deugden, maar een schrijver dient er zijn reet mee af te veegen.

Thorwald van Gestel logeerde enkele dagen in mijn appartement in de Tweede Jan Steenstraat in Amsterdam. Het initiatief voor zijn verblijf kwam van hem. Hij is een internationaal bekende dj, ik ben een schrijver. Hij had een verhaal, ik schrijf verhalen. Als je op de A2 achter een politieauto rijdt, ga je je dan afvragen of de agenten wel in functie zijn, voordat je hen passeert met honderdveertig kilometer per uur?

Als ik Thors verhaal had laten liggen, was ik als schrijver geen knip voor de neus waard geweest.

Kluun

Amsterdam, december 2016

Amsterdam

1

Toen de rookwolken van mijn scheiding waren opgetrokken, belde ik mijn boekhouder en vroeg hem hoe de vlag erbij hing. Het werd stil aan de andere kant van de lijn. ‘Laat ik het zo zeggen, meneer Van de Klundert: u had een vermogen en nu heeft u een buffertje.’

Hij bood vriendelijk aan een avondje langs te komen om de boeken met me door te nemen. Ik aarzelde. Voor de buitenwereld wilde ik zo veel mogelijk verborgen houden dat ik weg was uit ons huis in het luxereservaat Oud-Zuid. Marion, mijn ex, was op zoek naar een kleinere woning, en zodra ze die gevonden had zouden we ons Amsterdamse herenhuis te koop zetten. Ik snakke naar het moment waarop ik de middelen zou hebben om een nieuwe start te maken. Een woonark op de gracht leek me wel wat. Marion en ik moesten het alleen nog eens worden over enkele details in het echtscheidingsconvenant. Dus voorlopig zat ik hier, op tweehoog in de Tweede Jan Steenstraat in De Pijp. Ik moest er niet aan denken dat de paparazzi lucht van de situatie zouden krijgen. Ik zag de verhalen in de roddelbladen en op de blogs al voor me.

2

‘Link trapje,’ hijgde de boekhouder.

‘Excuus voor het ongemak,’ mompelde ik, terwijl ik zijn boodschappentassen met ordners aannam. ‘Kan ik u een wijntje aanbieden?’

‘Liever wat fris, als u dat heeft.’

Terwijl ik een glas cola inschonk en stiekem proefde of er nog prik in zat, zag ik de boekhouder rondkijken. Het appartement van 48m² had ik alleen gemeubileerd kunnen huren. In de woonkamer annex keuken had de eigenaar een bedbank, een IKEA-fauteuil, een LG-televisie en een grenenhouten eet-tafel gezet. De tafel diende tevens als mijn bureau. Achter de bedbank hing een ingelijste poster van de Wereldtentoonstelling van 1895 in Amsterdam. Op de laminaatvloer lag een vloerkleed met een Mondriaan-motief. Het was geen ouwe troep, maar de spullen waren liefdeloos bij elkaar geraapt.

In de kleine slaapkamer stond een twijfelaar. Toen ik de sleutel van het appartement ontving, had ik er meteen een hoogslaper voor Nils bij gekocht. Het had me een heel week-end gekost om het gevaarte in elkaar te zetten. Het paste allemaal net. Op de dagen dat de kinderen bij mij waren, sliep ik op de bedbank in de woonkamer.

‘Ik ga ervan uit dat ik hier maar een paar weken zit.’

De boekhouder knikte en schrok op van het harde geluid van de deurbel. Elke keer als er werd aangebeld, moest ik denken aan de zoemer aan het eind van iedere pauze, vroeger op de heao. Op naar weer een blokuur waar geen eind aan leek te komen.

‘Ik heb wat pasta laten komen. U hebt ook nog niet gegeten, toch?’

Tijdens het eten leidde de boekhouder me met engelengeduld door alle spreadsheets met best- en worstcasescenario’s.

‘Voor alle duidelijkheid: de bedragen voor partner- en kinderalimentatie zijn correct?’ vroeg hij.

‘Mijn advocate denkt dat het daar wel op uit zal draaien, ja.’

‘Toe maar.’

Na twee uur onderricht in verzekeringen, belastingen, alimentatie, huur en overige vaste lasten duizelde het me, maar ik begreep wel dat het er voorlopig niet in zat dat ik mijn huurappartement kon verruilen voor een woonark. De boekhou-

der wees met zijn zwarte vulpen naar de lege traiteurbakjes. ‘Ik raad u aan voortaan zelf te koken, dat scheelt behoorlijk in de kosten. En hoewel ik me kan voorstellen dat u geneigd bent ’s avonds iets vaker de deur uit te gaan dan voorheen, zou ik financieel toch even pas op de plaats maken. Met uw dubbele woonlasten en de alimentatie is vasthouden aan dezelfde levensstijl niet realistisch, meneer Van de Klundert.’

Hij raadde me ten stelligste aan mijn uitgaven drastisch te verlagen. Of mijn inkomsten substantieel te verhogen.

‘Hoe staat het eigenlijk met uw nieuwe boek?’ vroeg de boekhouder, toen ik koffie inschonk.

‘Ik ben nog niet op stoom.’

‘Neemt u het me vooral niet kwalijk, maar ik heb wellicht een ideetje. Mag ik?’

‘Welja.’ Ik zag de bui al hangen. Van taxichauffeurs tot uit-smijters, van huisartsen tot drugsdealers: allemaal denken ze dat het publiek zit te wachten op hun verhaal, en dat een schrijver een gat in de lucht springt wanneer hij als doorgeefluik mag dienen. Meestal gaat het aanbod gepaard met teksten als ‘Als ik jou vertel wat ik allemaal heb meegemaakt’, ‘Zelf heb ik er geen tijd voor’, en ‘Als jij het dan schrijft, mag jij de helft van de inkomsten hebben’. Sommigen gebruiken niet het woord ‘schrijven’, maar ‘opschrijven’. Ze noemen het nog net geen uittypen.

‘U heeft toch dat boekje over zwangerschap geschreven?’

Ik knikte.

‘Ik zat te denken: als u uw scheiding nu eens als een zakelijke *opportunity* ziet, en daar een soortgelijk boek over schrijft.’

‘Hoe bedoelt u dat precies?’

‘Een handboek over scheiden, vol anekdotes over uw vechtscheiding, gelardeerd met handige tips en tricks. Hoe slecht de economie ook is, mensen blijven toch trouwen, kinderen maken en scheiden, zeg ik altijd maar. En dan een titel als *Help, ik wil scheiden!* Ik denk dat u zo’n boekje in een paar maanden

bij elkaar schrijft. Naar mijn bescheiden mening is de *return on investment* veel interessanter dan die familieroman waar u nu al zo lang mee bezig bent.'

Ik roerde wat in mijn koffie en zei dat ik mijn ex zou polsen. Het leek me sterk dat ze zat te wachten op een boek over onze scheiding.

3

De volgende ochtend gaf ik mijn agente opdracht zo veel mogelijk optredens te boeken voor de komende maanden. 'Bibliotheken, scholen, businessclubs: kom maar op.'

'Ik moest toch alles afhouden tot je klaar bent met die familieroman?'

'Mijn boekhouder is langs geweest.'

'Ach so.'

De oogst viel vies tegen. Ze stuurde een boeking door van een leesclubje van vrouwen uit Coevorden en een uitnodiging om pro deo zitting te nemen in de jury van een opstelwedstrijd voor middelbare scholieren. Mijn agente schreef erbij dat ze wel regelmatig boekingen kreeg voor Özcan Akyol, Ronald Giphart en Tommy Wieringa. 'Maar ja, die hebben de afgelopen tijd allemaal een boek uitgebracht.' Ze had ook nog een aanvraag binnen van de bibliotheek in Naaldwijk. 'Helemaal in het Westland, voor een debutantentarium, dus ik vraag me af of je dat moet willen.'

4

De scheiding was mijn initiatief geweest, maar het afscheid van mijn gezinsleven hakte er stevig in. Marion en ik hadden een voorlopige regeling afgesproken waarbij de kinderen elke don-

derdag uit school met mij meedingen en verder om het weekend. Vooral de doordeweekse dagen zonder kinderen waren verschrikkelijk. Ik miste het ochtendritueel van wakker maken, brood smeren en lunchtrommels vullen, het ‘Hoi papa!’ vanuit de hal als Lisa ’s middags uit school kwam, en Nils’ eindeloze verslagen van de voetbalpartijtjes op het schoolplein.

Voor ik afreisde naar het Westland reed ik even langs mijn oude huis om wat spullen op te halen. Ik zou onderweg bij een tankstation wel een broodje kroket of zo halen.

Lisa zat aan de eettafel huiswerk te maken. Ze deed haar oortjes uit.

‘Hoi pap.’

‘Dag schat. Hoe was het op school vandaag?’

‘Saai. En hoe was jouw dag?’

‘De hele dag geschreven.’

‘Echt? Lukt het nu wel?’

Marion stond achter het fornuis. ‘Moet je iets hebben?’ vroeg ze.

‘Ja, wat voorleesspullen. Die liggen nog boven.’

‘O. Oké. Je weet de weg.’

Op het vuur stond een pan te pruttelen. Ik meende de geur van vongole te herkennen. Niemand kon zo lekker Italiaans koken als Marion. Ik wist niet hoe snel ik het huis moest verlaten, met mijn map onder de arm.

5

Zevenendertig mensen in Bibliotheek Naaldwijk keken me verwachtingsvol aan. Ik koos voor een extra lange voorleessessie om zo de tijd voor het stellen van vragen te beperken. Op de voorste rij zaten een paar vrouwen die elkaar bij elke dubbelzinnige passage aanstootten en onophoudelijk giebelden. Na afloop wilden ze met me op de foto. Eentje wurmde net zo

lang tot ze naast me stond. Ze kneep een paar keer in mijn zij.

Toen ik na het signeren naar de parkeerplaats liep, waren de vriendinnen bezig hun fietsen los te maken. De vrouw die me had geknepen vroeg of ik misschien zin had om met haar leesclubje nog wat te gaan drinken, ze ging Irish coffee maken bij haar thuis. Ik keek naar het plastic hoesje om haar zadel. Er stond reclame op van de plaatselijke slager. Ik antwoordde dat het morgen weer een lange dag zou worden.

Op de A4 draaide ik *Random Access Memories* van Daft Punk. Weer tweehonderdvijftig euro verdiend. Plus een fles rioja. Alle beetjes hielpen. De tekst van Pharrell liet zich lekker meeschreeuwen op de lege snelweg. *We're up all night for good fun, we're up all night to get lucky...*

Rond twaalven nam ik de afslag Amsterdam Oud-Zuid. Het was donderdagavond, wie hield me tegen?

6

Ik parkeerde mijn auto op de lege Albert Cuypmarkt en liep rechtstreeks naar café Kingfisher. De barjongens daar vonden het wel interessant dat ik hun tent als nieuwe stamkroeg had gekozen. Af en toe kreeg ik een gratis biertje. Een bekende Nederlander als decorstuk kon nooit kwaad.

Op de kruk naast me zat een jonge vrouw, die twee Hendrick's gin-tonics bestelde. Ze was een stuk mooier en jonger dan de vrouwen uit het Westland en giebelde niet. Haar adem verried dat ze er al een lange avond op had zitten, maar het was flauw om dat een dealbreaker te laten zijn. 'Ga je straks met me mee?' fluisterde ik in haar oor. Haar vriendin stond buiten te roken.

Toen ze terug fluisterde dat ze dat een geile gedachte vond, hoorde ik verderop aan de bar iemand zeggen: 'O ja hoor, daar heb je Kluun weer. Die komt hier de laatste tijd ook ineens.' Ik

keek op en herkende de jongen. Hij werkte bij Le Pain Quotidien, waar Marion en ik met de kinderen weleens gingen ontbijten op zaterdagmorgen.

Ik keek nog eens goed naar mijn mooie buurvrouw. Ze leek de aanwezigheid van het plastic stampertje in haar glas vergeten, het ding stak bijna in haar oog. Straks zou ik met een vrouw van twintig jaar jonger aan mijn arm naar buiten lopen, langs de jongen bij wie ik een paar weken geleden nog twee porties wentelteefjes, twee croissants zalm-bieslookboter, twee verse muntthee en twee appel-perensap had afgerekend.

De woorden van mijn scheidingsadvocate zongen door mijn hoofd. Ze hamerde er elke keer op dat het van groot belang was om 'in ieder geval naar buiten toe' een geregeld leven te leiden, zonder al te veel uitspattingen die 'met het oog op de aanstaande omgangsregeling met de kinderen verkeerd zouden kunnen worden uitgelegd'.

Toen mijn aanstaande bedpartner me een natte zoen in mijn nek gaf en met onvaste tred naar de wc liep, dronk ik snel mijn vaasje leeg en legde drie euro op de bar. Mijn advocate kostte niet voor niets 250,00 euro per uur (exclusief btw), kosten die ik, zo had mijn boekhouder nadrukkelijk laten weten, niet als zakelijk kon opvoeren.

7

De zaterdag erna was ik met enkele vrienden op DGTL, een technofestival op het NDSM-terrein in Amsterdam-Noord. Toen het mijn beurt was om drank te halen en ik me door de meute wurmde, voelde ik vele ogen op me gericht. Ik werd bekeken met een blik die het midden hield tussen vertedering en verbazing. Er kwam geen eind aan de tocht naar de bar. Een jong stelletje sprak me aan. 'Wat leuk dat u dit soort dingen nog steeds doet,' zei het meisje enthousiast. 'Mag ik met u op de

foto?’ Haar vriend vertelde me dat hij respect voor me had en vurig hoopte dat hij ook nog steeds zo actief zou zijn als hij zo oud was als ik.

Later die avond zat ik met een patatje kapsalon naar de muur van mijn appartement te staren. Het was zaterdagavond half twaalf. Marion en ik waren nu zes weken van tafel en bed gescheiden en ik had nog geen seks gehad. Dat was zelfs in de laatste maanden van mijn huwelijk niet voorgekomen.

Via een vriend had ik gehoord dat Tinder nu helemaal het ding was. Hij neukte zich suf, om in zijn bewoordingen te blijven. Dat vooruitzicht trok me wel, maar tot nu toe had ik me niet aan de app gewaagd. ‘Met mijn bekende kop op Tinder, zie je het voor je?’ Die avond had ik er genoeg van. Mijn advocate kon de boom in. Ik trok nog een biertje open en maakte een profiel aan. Als avatar koos ik een foto waarop ik met een zonnebril achter een mojito zat. Marion had hem genomen, tijdens onze laatste vakantie op Ibiza. Ik kon doorgaan voor een man van rond de veertig en ik was nauwelijks herkenbaar. In een bui van aanzwellende joligheid doopte ik mezelf StijnvanDiepen. Razend benieuwd en een tikkeltje opgewonden bekeek ik de foto’s van de vrouwelijke kandidaten. Na een hele rits dames te hebben weggeswipet, zag ik ineens Stella voorbijkomen. Stella, de moeder van Thom, een klasgenootje van Nils. Onze zonen speelden wekelijks samen. Op de foto zag ze er wat jonger uit dan op het schoolplein. Ze was anderhalf jaar geleden gescheiden en had zich sindsdien een wat uitbundiger levensstijl aangemeten. Stella hield het niet bij flirten in de kroeg, ook enkele van de beter geconserveerde vaders op het schoolplein ontkwamen niet aan haar lonkende blikken. Dat viel niet goed bij de moeders op het schoolplein, ook niet bij Marion. We hadden een fikse ruzie gehad toen ik tijdens een klassenborrel iets te geestdriftig met Thoms moeder had gedanst.

Ik gaf Stella’s foto een vinkje. De volgende ochtend hadden we zowaar een match. In de klassenlijst zocht ik Stella’s